

RASMU BACHELORTEKST
av Rasmus Andreas Hungnes

Jona og Rasmu samtale om kunst – der den fysiske og digitale verden kolliderer

På vegen opp bakken, som eg på grunn av omstendighetane var tvungen til å traktere dersom eg etter kvart hadde lyst til å ende opp mellombels i Jona residens, befann eg meg med eitt i ei klimaendring. Det hadde vore opphald til no, men NO! - kva skjer? JO! - det byrjar å hagle. Du gissar aldri kva det neste steget i narrativet er! Haglet vart til regn Eg eksisterte i dette augeblunket utanfor døra til Jonas, også kjent som (AKA) Jona dør. Denne genetivsformen bruker eg med Guds ord som referanse. Handa mi stakk eg ned i bukselomma, for å fiske opp mitt portable telefoneringsapparat. Nummeret til Jonas, eller Jona nummer, befann seg i telefonlista mi. Eg fann tasten med det grønne ikonet som representerte eit gamaldag sitt telefonrør (eg snakkar no om dei analoge telefonane med runde skiver med tal på) med tommelen min og trykte han ned.

To ring seinare fekk eg opptattsignal, og var fint nøydd til å bli ståande der eg stod i uvéret. Trass dette gjekk eg alikevel fram og tilbake på asfaltunderlaget, delvis desperat etter ly for regnet.

Snart ringte han tilbake, og eg fann på ny tasten med det grønne, tidlegare i denne teksten omtalte ikonet. Eg førte apparatet bestemt mot lytteorganet på høgre side av hovudet mitt, sidan eg hadde trykt på tasten med tommelen som vaks ut frå mi høgre hand. Deretter stramma eg stemmebanda mine og forma ymse lydar ved å skape samspel mellom desse i forskjellig strammingsgrad og tunga mi. Jonas kom få straksar etter denne hendinga ut frå døra til sin residens, men i mellomtida, som eg enno ikkje har fortalt om, hadde det slutta å regne.

-Hei! sa Jonas, sannsynlegvis. -Det var eit hofsleg uvér tidlegare. Var det hofsleg?

-Ja, sa eg som svar. Han hadde stilt meg eit spørsmål, og det er vanleg etikette at ein skal produsere svar når vaksne folk gjer det. -Men, la eg til, -det slutta omtrentleg ti til femten sekund før du kom ut døra. Omtrent når eg snakka med han, meinte han at dette var, men eg visste med stor skråsikkerheit at det var langt meir enn dette sidan eg hadde snakka med han sist. Kanskje opp mot 28 gonger så lang tid!

Eg vil benytte denne unike mogelegheiten på dette punktet i teksten til å påpeike at hendingane i dei foregåande hendingane inntraff nokre månader før det eg i sannheit vil snakke om i denne teksten.

«Rasmus fantasmus,» sa Jonas.

17:58Rasmus

jonas
sensasjonas!

17:59Jonas

!
Slik ser mitt ansikt ut :!
mens kirkeklokkene ringer!

17:59Rasmus

gud bevare!

17:59Jonas

påskan er her og det kvitrer fra trær.
og jeg lurer på hvordan det er å være kråke

18:00Rasmus

kanskje ikke helt ulikt det å være måke

18:02Jonas

nei, men det er hvertfall forskjellig på noen måter.

18:03Rasmus

fargen, f.eks

18:03Jonas

dersom du er måke kan du glidefly letter

og du kan drite mens du flyr.

dersom du er kråke kan du manuvrere mer.

18:04Rasmus

Kunst er en feeling. Akkurat som musikk, så svinger det når det funker. Dessverre hender det ofte at forskjellige folk syns at forskjellige ting svinger i ulik grad.

18:05Jonas

ja, det er veldig kompleks... men man må bare lage det meste man kan lage, etter hvilken som helst måk det skal være.

man lager det ikke for at folk skal like det, eller like det umiddelbart.

18:06Rasmus

Nei.

18:06Jonas

vi mennesker, vi er som både kråker og måker.-

18:06Rasmus

Kunsten er som en rørepinne i en bøtte med sementblanding.

Så lenge massen holdes i bevegelse, forblir den plastisk.

Den stivner ikke til.

18:08Jonas

jeg tror samfunnet ibor naturlig friksjon... en av friksjonene er kunsten.

18:08Rasmus

Dess mer denne rørepinnen svinger, dess mer bevegelse blir det i massen.

Dansende masser står ikke i ro.

Riktig grad av friksjon på rett sted kan føre til orgasmiske fornemmelser.

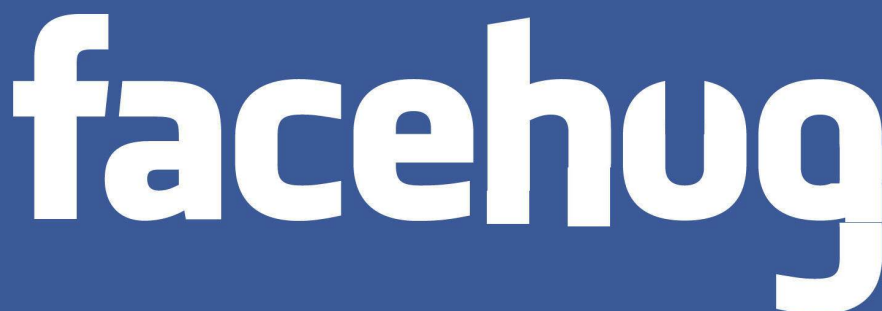
Orgasme utløser en mengde hormoner.

Deriblant endorfiner. Den som surfer på en endorfinbølge, holder seg åpen.

18:10Jonas

00000

det er en god friksjon

Husker du facehuggeren fra Alien-filmene?! Eller?!

Om zen, punk og South Park

Jeg ser ikke i særlig stor grad (stump vinkel (jeg mener, det må jo være en stor grad, større enn 90 grader – mindre grad må antageligvis være mindre enn 90 grader. Når man kommer ned til 45 grader og under nærmer man seg antageligvis tunnellsyn – antageligvis – spesielt hvis man har skylapper, antageligvis)) på bachelorteksten/eksamen/utstillingen som en avslutning. Det er snarere et steg på veien. Og veien er som kjent målet - som Alan Watts, den store formidleren av østlig filosofi mot et vestlig puplikum, sier, hvis poenget med en musikalsk komposisjon var slutten av den, så ville filharmonien bare spilt den avsluttende akkorden, eller de musikerne som spilte verkene raskest ville vært de mest populære. Og som Thorstein Hyl rapper i Sidebrok – «Me veit'kje kor me skal men me veit at me når det!» Eller som Johnny Rotten i The Sex Pistols synger med sin fløyelsmyke stemme: «We don't know what we want but we know how to get it.» Sex Pistols var et av mine første favorittband. Mine første favorittband (som jeg opplevde å ha oppdaget selv) var: The Police, Sex Pistols, The Clash og Jimi Hendrix. Dette var vel i 4-5-årsalderen. Da hadde jeg nylig fått min egen Sony Walkman. Kan ha vært senere, men jeg aner ikke.

South Park¹-episoden *Scrotie McBoogerballs* omhandler temaet litteratur, og tolkningen av litterære arbeider. Den avslører hardt og brutalt det at det i tolkningen av en tekst ligger sterke føringer hos leseren. Slik vet jeg at jeg leser kreative arbeider, inkludert mine egne: hva som foregår i og rundt meg er avgjørende for hvilke assosiasjoner jeg får til en historie eller et kunstverk. Opplevelsen av kunstverket ligger hos oppleveren. Oppnyren.

Jeg er uinteressert i å servere en tolkningsmodell, en fasit, for arbeidene mine. Heller, ja mye heller vil jeg ha Coca Cola og is. Som betrakter (av andres kunstproduksjon) synes jeg selv det kan være en behagelig opplevelse å føle at jeg blir hengende i løse luften, svevende som en ballong - en luftballong! Eller heliumballong - kanskje i ekstreme tilfeller hengende etter fingerspissene. I dørkarmen, ikke over et stup, for så farlig er ikke kunsten.

1. «Believe it or not, the goal of both *South Park* and philosophy is to discover truth and make the world a better place in which to live.»
South Park & Philosophy

Om å skifte mening (inkludert en veldig lang parentes)

Da jeg kikket gjennom Documenta 12, så jeg et kunstverk som jeg virkelig ikke kunne fordra. Det var et typisk fascinasjons-kunstverk, der kunstneren bruker enkle virkemidler for å viderefremme sin egen fascinasjon for et fenomen eller en form til betrakteren. Jeg hatet fascinasjonskunst. Når folk snakket om arbeidet sitt ved hjelp av begrepet fascinasjon, vrent mine involler seg, billedlig talt (eller billedlig skrevet. Språket i seg selv er forøvrig billedlig, så dette er et meget forunderlig begrep. Den skrevne teksten er billedlig på så mange nivå at jeg nesten ikke vet hvor jeg skal gjøre av meg). «Hold fascinasjonen din for deg selv» tenkte jeg gjerne. Som karakteren Sempel i *Cocka Hola Company* av Abo Razul/Mattias Faldbakken så herlig brutalt uttrykker det: Han tattoverer ordet FASCINATION (hvilket er engelsk, og betyr *fascinasjon*) over magen til en batikkfytte av en kulturarbeider. Jeg skydde ordet som pesten. Den oppmerksomme betrakter av mitt liv, dersom livet mitt er som The Truman Show (for hvordan kan jeg egentlig vite at webkameraet mitt ikke er på selv om indikatoren ikke lyser? Kanskje kringkaster det selv om jeg ikke vet det. Vent litt.

Nå, for eksempel. Når jeg sitter på do med buksene nede. Hvorfor er egentlig bukser flertall? Jeg leste for noen uker siden i nyhendene (NRK.no) at det å lese på do øker faren for hemorider. Dette gjelder nok for skriving på do også. Hva med filmtitting på dass? Øker denne typen aktivitet også faren for hemorider?

Eller nå, når jeg surfer porno på nettet og masturberer heftig, for å frembringe orgasmiske sensasjoner i mitt lem. Kanhende kringkastes dette synet via informasjonshøgvegen til alle som vil se på. Det er vanskelig å taste med bare en hånd. Tror du at jeg masturberer mens jeg skriver dette?

Noen ganger er metoden, det performative i et kunstprosjekt viktig.

When I was younger, art was a vehicle that created anxiety...it was kind of performative in a way.

Jeff Koons

Nå snakker Jeff Koons her om hvordan han følte at han måtte prestere, det er det han her mener med det performative. Å være flink til å tegne realistisk, for eksempel. Det er lett å føle at man må prestere. Være original, for eksempel. Ofte skjer det at man har lagd noe, eller fått en ide, og så snubler du over noe som ligner veldig. Jeg tok en gang tak i Obamas *victory speech*, ord for ord gjenskapte jeg den ved å klippe og lime i poplåter (og en metallåt, av pur nødvendighet). Senere oppdaget jeg den fenomenale kunstneren Omer Fast – uten at jeg opplevde at hans arbeid hadde noe direkte med mitt å gjøre. Men så – ut fra det blå – viste det seg at han hadde gjort et arbeid som heter for CNN Concacened. I dette arbeidet har han konstruert et narrativ ved å klippe ut enkeltord fra CNN-nyhetssendinger. Naturligvis har man brukt slike teknikker siden tidenes morgen – eksempelvis EBN på det tidlige nittital. Det var ganske likt, både i konsept og dermed estetikk, men samtidig ulikt. Veldig ulikt, egentlig. Samtidig som det var veldig likt. Det fins alltid noe som ligner på noe annet. Men de som mener at alle gode melodier ble brukt opp med Mozart kan åpenbart gå hjem og legge seg. Uansett, to personer kan ha et nærmest identisk utgangspunkt, men produsere helt forskjellige resultater, med den samme ideen. Det er ganske deilig, egentlig.

Her er et eksempel på en annen, liknende tendens: Jeg lagde et tekstilarbeid. Det bestod av tre EU-flagg som var sydd sammen, slik at det liknet et Mikke Mus-hode. Et (for meg) sentralt element i dette arbeidet var adjektivsdefinisjonen av *Mickey Mouse*: «Of an item of dubious quality.» Jeg hadde aldri sett begrepet brukt sånn før, men noen måneder etter at prosjektet var ferdig, begynte det å dukke opp både her og der. Skjer ting som dette fordi det er noen strømninger i tiden som gjør at folk tenker likt, eller er det fordi man er ekstra oppmerksom på de tingene man er opptatt av selv?

Men jeg, jeg snakket egentlig om en annen type performativitet; hvordan man har gått frem for å lage for eksempel en collage. Hvis jeg hadde satt en haug med små barn til å klippe ut biter fra pornoblad, for jeg bruker ofte biter fra pornoblader i mine collager, så hadde det gjort noe med

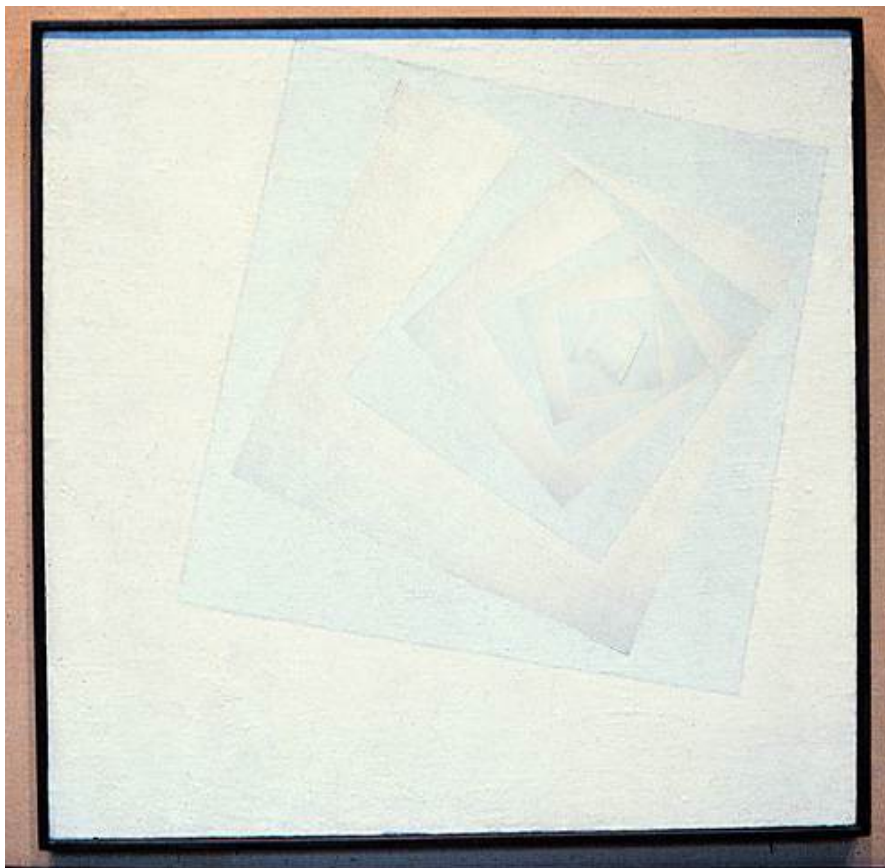
hvordan man tolket arbeidet. Men bare hvis den informasjonen hadde vært tilgjengelig for den som tolket. Jeg kunne jo ha løyet, og sagt at jeg ikke gjorde det. Eller at jeg gjorde det. Tilogmed hvis jeg hadde sagt at jeg ikke gjorde det, og det var sant, så hadde det gjort noe med hvordan du tolket arbeidet), ville oppdage at jeg meget sjelden i løpet av årene 2007-2009 tok ordet fascinasjon i min munn, uten når jeg omtalte det i negative vendinger. Unntaket var de øyeblikk da jeg forsøkte å misjonere en alternativ definisjon av fascinasjonsbegrepet:

*Pascal Quignard explains in *Le Sexe et L'effroi* how the etymology of "fascination" originates from the fascinus, the word the Romans used for phallus. Fascination was the ambivalent stare at the erect penis, an ambivalence reflecting both the fear and anxiety it evoked in the Roman psyche, but also an inability to not look at it.*

Fotnote fra *What is Baudrillard "Doing"?* Dr. Victoria Grace

Senere tenkte jeg på fascinasjonskunstverket fra Documenta 12, og innså at jeg likte det. Skikkelig godt.

Om den populistiske Malevich og det lille barnet

White on white on white on white on white on white on white

Malevich trodde at han var enkel og forståelig. Ved å redusere sitt maleriske virke til rene fargeflater i form av enkle, geometriske former, mente han at han produserte kunst alle og enhver skulle kunne forstå. Han så på seg selv som en populist, rett og slett. I dag blir hans abstrakte malerier hyppig oppfattet som klassiske eksempler på kunst som det er ekstremt vanskelig å forholde seg til, noe knusktørt og blytungt. Isn't it ironic, don't you think

White on White fra 1918 er et eksempel fra denne delen av gode, gamle Kazimirs

produksjon. Det er et ikonisk eksempel på det de fleste vil se på som ekstremt vanskelig og introvert kunst. For hva kan være mer tørt, tungt og kjedelig enn en hvit firkant malt på en hvit firkant? NEI! Det er egentlig skrekkelig festlig, skal jeg si deg, nærmest en vits, et harselas med forventninger og det menneskelige sanseapparat. Stevie fortalte meg at han en gang i tiden befant seg i salen på MOMA der *White on White* er montert. Det var da han observerte en populært orientert reaksjon på maleriet, frembrakt av en liten kid. Han var der med sitt opphav, sin mor og sin far med andre ord, det var nemlig da de nonsjalant passerte *White on White* slik de fleste, såvidt jeg har forstått, gjør, men han, det uskyldige lille barnet, ubesudlet av kulturell blasulasjon (substantivisering av det å være blasert), stoppet opp og stirret en god stund på maleriet. Visste du at den gjennomsnittlige tiden en kunstbetrakter bruker på å betrakte et maleri er seks sekunder? Jeg aner ikke hvordan man har forsket på dette, heller har jeg ingen kilde, men den ungdommelige kilden jeg skriver om i disse setninger brukte altså langt mer enn seks sekunder på å betrakte maleriet. Seks sekunder er forøvrig overraskende lenge, selv om den spontane reaksjonen skulle tilsi at det er lite, tatt i betraktning at man gjerne bruker mer enn seks sekunder på å male et maleri. Apropos, dersom man skriver en bok, gir denne ut, og denne blir en bestselger, hvor mange livsforløp blir brukt på å lese boken? Når Simon & Garfunkel i sin tid spilte konsert i Central Park for 500.000 mennesker, kanskje i to timer, forbrukte de 1 million timer liv. Noe så kynisk, å snakke om livsforbruk. Kanskje det stemmer? Etter en (1) tid utbrøt han «WOW», brøt ut i krampeaktig latter eller tilsvarende. Det var fordi han skjønnte greien. Han så den hvite firkanten på den hvite bakgrunnen dukke frem. Og han likte det. Godt. Antageligvis.

Snow White on white

Om symboler og påvirkelighet

Enkelte begreper og symboler har jeg til nå ikke klart å lære skikkelig. Som for eksempel symbolet for maskulint og feminint.

Noen utesteder for eksempel, bruker disse symbolene for å indikere hvilken toalettfasilitet som er ment for kvinner, og hvilken som er ment for de mannlige eksemplarene av menneskearten. Men jeg, vet du, ha ha! Jeg klarer aldri uten videre å huske hvilket symbol som symboliserer hvilket kjønn. Vet du hvordan jeg går frem for å komme frem til svaret i slike tilfeller? Jo, jeg tenker på en tegneseriestripe jeg leste en gang, da jeg enda var ung, kanskje cirka 10 år. Den var trykket i et blad som het Billy, tegneseriens navn var Trollmannen fra Id.

Apropos Id, en gang lagde jeg et arbeid som het *Lid, Lego & Superlego*. Det bestod av et grytelokk på en pidestall, en enkelt legobrikke på en pidestall og en supermannlogo på pidestall.

I tegneseriestripen kan man se to skikkelser – en liten munk, en høy ridder. Begge har runde hoder, og fra undersiden av munkens runde hode stikker det et kors. Fra høyre side av toppen av ridderens hode stikker det et spyd. Slik går jeg frem for å huske hvilket av kjønnssymbolene som symboliserer hvilket kjønn.

Etter dette går jeg gjerne inn i toalettfasiliteten. Så står jeg der nok en gang, over porselensskålen. Jeg trekker ned bokserstrikken og slenger frem kuken (for jeg er et mannlig eksemplar). Derpå lar jeg noe væske fosse ut fra den organiske kanalen som ligger som et talerør mellom utsiden og innsiden av min kropp. Da tenker jeg ofte på scenen som fins ganske tidlig i Stanley Kubricks *A Clockwork Orange*, der hovedpersonen Alex står og pisser i en porselensskål. Hvis ikke tenker jeg på scenen der Jim Carreys karakter gjør noe liknende i *Me, Myself and Irene* av Bobby og Peter Farelly. Stort sett.

Kvelden da jeg ble født var mor og far på kino. De så footloose eller noe sånt, med Kevin Bacon i hovedrollen. Senere, på sykehuset, skled jeg ut fra mors underliv, med noe som liknet Kevin Bacons nese i ansiktet. Kan massemedienes påvirkningskraft illustreres mer tydelig enn dette? Og hva sier det om det norske samfunnet at ordet handle betyr både å *gjøre* og å *shoppe*?

Noen ganger bruker man ordet penetrasjon, på språket engelsk definert på UrbanDictionary.com som følger:

Penetration is the medical term for the penis entering into the vagina. It's a good way term for talking about sex if one wants to seem mature. Even if you're a dirty little pervert, you'll sound like sex is more than just an emotionless action caused by hormones if you call it 'penetration' rather than 'fucking around,' 'doing it,' etc.

Dude 1: Did you fucked your girlfriend last night?

Dude 2: Penetration occured and I deposited my semen inside of her vagina.

Dude 1: What the fuck? You're a frat boy, you don't talk like that.

Dude 2: I know, but I sure sound mature, don't I?

Dette er et klassisk eksempel på det mannssjåvinistiske språket vi er slaver av, for å være litt postfeministisk i tankegangen (og ordbruken).

I stedet for penetrasjon, som stadfester penisen som den aktive parten, og implisitt skjeden som organet som tar imot, kunne man ha brukt antonymet: absorpsjon. «Dude, were you absorbed by your girlfriend last night?» På denne måten kan man ta avstand fra det patriarkalske diktaturet, dersom man ønsker det.

Det samme problemet kan identifiseres i begrepet «inn og ut», som er tre ord man også bruker om det å la et mannlige genitalier gli inn i mørket som finnes bak de kvinnelige skamlepper. Dette begrepet stadfester også hankjønnen som den aktive part i seksualakten. Hvordan kan man snu på dette? Av og på?

Når jeg ser gjennom gamle tegneblokker fra 9-årsalderen, er det tydelig at jeg var påvirket av markedskreftene i stor skala: Teenage Mutant Hero/Ninja (Ninja ble sensurert i store deler av Europa, fordi ninja-begrepet har for eksplisitte voldskonnotasjoner – dette skjedde også med Playstation-spillet *Tenchu: Stealth Assassins*, der kastestjernene i den europeiske versjonen ble erstattet med kastekniver) Turtles, Sonic The Hedgehog, Mega Man, Donald Duck, Mikke Mus, Ducktales, Smacks (Kellog's Honey Corn-frosken) og andre kommersielle maskoter. Det var slikt jeg tegnet.

Forsåvidt er det fremdeles det. Hvis du ber meg om å tegne noe, så er det sannsynlig at det første som faller meg inn er å tegne Mikke Mus. Når jeg var liten pjokk kalte min mormor meg Musse. Mikke Mus heter Musse på svensk. Pigg. Musse Pigg. Jeg vet ikke om hun visste akkurat det. Men Sverige er et av landene hun har vært i.

Denne oppdagelsen har vært viktig gjennom store deler av mitt kunststudium. Det sier noe om at vi kanskje er mer påvirkelige enn vi tror, og dette temaet har stått sentralt i mange av prosjektene jeg har jobbet med. Forskjellige former for indoktrinering; reklame og markedsføring av andre slag, porno, mediehypen. Hvor mange er det for eksempel som vet at *MatPrat*, «Opplysningskontoret for kjøtt», er en datterorganisasjon av Gilde? Ikke mange, det er hvor mange. Det høres ut som en offentlig etat, men i sannhet er det reklame. For kjøtt. Ville det ikke vært fordelaktig om dette var slikt man visste?

Jeg syns iallfall det.

Klipp og lim

Collage: det er ordet som best samler det jeg har jobbet med de siste tre årene. Klipp og lim, mash-up, assemblage.

To do collages is essential to me. I do two-dimensional Collages and three-dimensional Collages. Doing Collages means creating a New World with elements of the Existing World. Doing Collages is expressing the Agreement with the Existing World without approving it. This is Resistance.

Thomas Hirschhorn, 2008

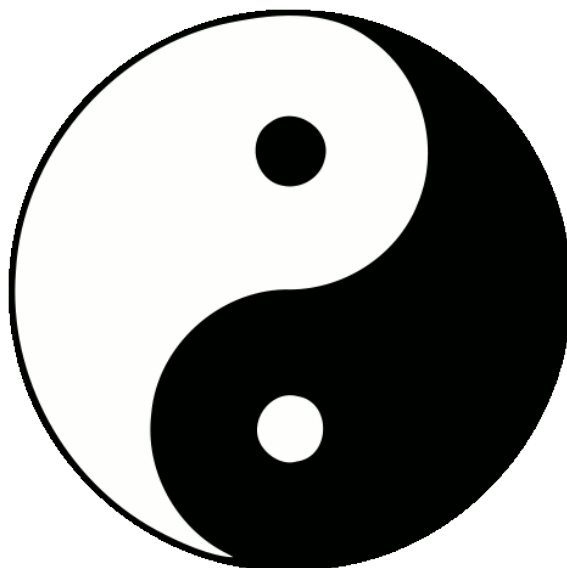
Et av de første arbeidene jeg gjorde på akademiet var et videoarbeid der jeg klippet meg selv inn i en scene fra filmen *Blade Runner*. Scenen består av klipp der man kun ser M. Emmet Walsh og klipp der man bare ser Harrison Ford. Jeg byttet ut klippene med Harrison med klipp der jeg kopierer Harrison's skuespill så godt jeg kan. Han har noen fabelaktige ansiktsuttrykk i den scenen, esse.

Utover dette (som jeg gjorde med ganske høy presisjon, når det gjelder lip sync og denslags), prøvde jeg slettes ikke å passe inn i originalen. Lyssetting og scenografi prøvde jeg ikke å kopiere, jeg brukte ingen sminke eller kostymer. Effekten dette produserer er effektiv: illusjonen brytes, samtidig som hjernen prøver alt den kan å opprettholde den. Dette er noe collage er et godt medium for: å avsløre illusjoner. Arbeidene mine er i så måte gjennomsluktige: de gir seg ikke ut for å være noe annet enn det de er, ingenting er skjult.

Komposisjon er den viktigste skillen en kunstner har – det er også den mest utfordrende å mestre. Hvilken rekkefølge man setter arbeidene sine i, hvordan man plasserer elementene i forhold til hverandre. Litt som artikulasjon – den mest banale påstand kan fremstå som dypsindig, og omvendt, avhengig av tonefallet eller hvor man plasserer trykket i setningen.

Ofte har jeg brukt elementer fra mainstreamen i mine collager. Hvorfor?! Siden man blir bombardert med slikt i hytt og pine, både i det offentlige (urbane) rommet og på da interwebz, virker det som en naturlig (kulturell) tendens å ta tak i. Verdensbildet vi lever i er jo som en collage i seg selv. Men mer enn en studie i hva som påvirker oss og gjør oss til de vi er, er jeg interessert i å utnytte gjenkjennelseeffekten disse elementene har. Ved å vri på kjente bilder kan man produsere kognitiv dissonans, og dermed avdekke noe som ikke ble lagt merke til i utgangspunktet.

It don't matter if you're black or white

«It don't matter if you're black or white,» synger Michael Jackson i komposisjonen *Black or White*.

Yin-yang-symbolet handler om balanse. Å skape harmoni, om du vil, mellom krefter som skal utfylle hverandre. Siden yin er svart og yang er hvit, så tenkte jeg at jeg kunne lage et slikt symbol, en collage av utklipp av svarte og hvite modeller. I vesten er det en vanlig oppfatning at symbolet refererer til kampen mellom det gode og det onde. Pga dette var jeg litt usikker på hvorvidt det var riktig av meg å gjøre grepet å sette sammen yin av svart hud og yang av hvit hud, da det kanskje kunne oppfattes som et politisk ukorrekt statement. Men, som MJ sier, *It doesn't matter if you're black or white*. Hvorfor? Fordi, i en tegning, for eksempel: det er en relativ greie hvorvidt det svarte eller det hvite har den positive eller negative beskrivelsesfunksjonen.

Egentlig er det ganske morsomt gjort av meg å insistere på å bruke svart hud på det svarte og hvit hud på det hvite, for det ser ikke ut som om jeg har gjort det. Ofte er de svarte hudutklippene mer hvite enn de hvite, og dermed naturligvis omvendt! Du skjønner det, gutten/jenta mi(n), at yin yang handler om at verden ikke er svart og hvit. Det finnes alltid noe yin i yang og noe yang i yin. Og noe yin i yang. Sa jeg yang i yin? Hvorfor være dønn alvorlig, forresten? «Humor er noe av det

alvorligste fins. Alvor kan også være noe av det morsomste,» sa Mørkets Opplevelser på P2 1. april 2010. Det er ikke slik at ting enten er useriøse eller seriøse eller useriøse eller seriøse, sa jeg eller useriøse?² Et fjell – den ene siden av fjellet skinner solen på, den andre siden er i skyggen. Det blir ikke noe særlig til fjell av bare en side. Det sier Alan Watts. Han er ganske zen.

Det som også er litt morsomt er det at man gjerne tenker på yin yang som en immateriell, åndelig greie. Det som også er litt morsomt, altså, er å bygge opp dette symbolet av noe så kroppslig som hud. Det utfordrer den ingrodde truismen om skillet mellom kropp og sjel. Det er en organisk greie, som kan vokse eller degenerere, alt ettersom hvilket (kognitivt) miljø den flyter rundt i. Er det to skapninger som prøver å formere seg, eller en amøbe i ferd med å dele seg? Det likner litt på to fisk, også, en guiro for eksempel, perkusjonsinstrumentet som ofte kalles nettopp dette, fisk. Og kunst er jo en feeling, det kan svinge, som musikk. Og, dessuten, sushi, det er slettes ikke rå fisk. Det er en måte å tilberede ris på. Mange eter sushi med kokt fisk og tror de eter rå fisk. Dette sier noe om språkets makt over oppfattelsen av virkeligheten.

When 2 becomes 1

When two becomes one, synger Spice Girls i sangen *2 becomes 1*. Denne tekstlinjen er en (helt u)nyttig kompanjong til bysten som består av halvparten av en avstøpning av ett hode, og halvparten av et annet hode, avstøpning dette også, altså. Hodene er delt opp i en mengde lag, et par centimeter tykke, og annethvert lag fra hvert hode former et helt hode. Åpenbart passer de ikke sammen. Kanhende former profilen en koherent linje. Iallfall når man ser bysten i profil. Sånn sett passer de sammen. I intime forhold penetrerer og absorberer man hverandre(s egenskaper), former

2. Se for eksempel Star Trek-episoden *The Enemy Within*, der Captain Kirk blir splittet i to – en god og en ond del – i det han beamer opp fra planeten Alpha 177. Moralene er selvsagt at den gode Kirk, som er ubesluttet, beslutningsvegrende og beslutningsudyktig, ikke kan fungere uten den onde, som er overdrevet dominerende og hensynsløs, og vice versa.

hverandre. Hodet er den kroppsdelen som knyttes mest til identitet og identifikasjon.

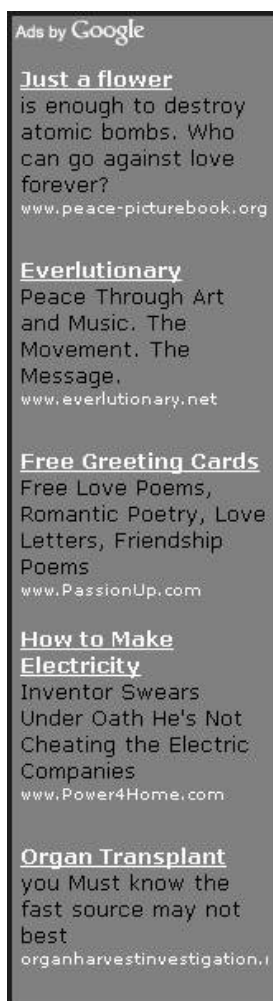
Det er interessant med John Stezakers *Film Portrait*-serie hvordan disse grove collagene – det er snakk om et bilde av et ansikt som er delvis dekket av et annet ansikt, og på enkelte steder passer deler av bildene nesten sammen – lurer hjernen min, samtidig som hjernen er fullstendig klar over at den blir rundlurt. Det er helt tydelig at det er to forskjellige ansikt jeg ser på, men sanseapparatet har intenst lyst til å tolke det som ett.

På sett og vis er dette arbeidet en videreføring av et maleri jeg malte på KIB, for tre og et halvt herrens år siden. Det er jo kult å videreføre gamle idéer da. Her passer det fint med et juicy Jeff Koons-sitat om det å skape et visuelt vokabular:

Kind of the first thing you learn to do is to create kind of a personal iconography, or you develop a vocabulary to work with, and that vocabulary lets you kind of control physiology, and the secretions that take place within the body.

Jeff Koons

Google AdWords

Ads by Google

Just a flower
is enough to destroy
atomic bombs. Who
can go against love
forever?
www.peace-picturebook.org

Everlutionary
Peace Through Art
and Music. The
Movement. The
Message.
www.everlutionary.net

Free Greeting Cards
Free Love Poems,
Romantic Poetry, Love
Letters, Friendship
Poems
www.PassionUp.com

**How to Make
Electricity**
Inventor Swears
Under Oath He's Not
Cheating the Electric
Companies
www.Power4Home.com

Organ Transplant
you Must know the
fast source may not
best
organharvestinvestigation.i

Google AdWords er et uunværlig markedsføringsverktøy for små og mellomstore bedrifter i dagens marked. Man betaler per klikk, og etter hvor mye man er villig til å betale får man eksponering. Kombinert med en relevans- og kvalitetsanalyse gjort av Googles systemer.

Av og til får man mail av privat karakter. Ektefellen vil ta ut skilsmisse, en i familien din har dødd, you name it. Kanskje akkurat disse eksemplene er litt dårlige, men du skjønner hva jeg mener.

Dersom du bruker Googles mailklient, Gmail, vil du få gleden av å se Google analysere seg frem til hva de tror du vil være interessert i å kjøpe nå, i denne vanskelige situasjonen i ditt liv.

Guy Debord ville sagt noe sånt som

I samfunn hvor moderne produksjonsforhold råder fremstår hele livet som en voldsom opphopning av skuespill. Alt som tidligere ble direkte opplevd fortoner seg nå som en forestilling.

Guy Debord, *Skuespillsamfunnet*

Åja, han sa jo det!

This one's ready to be made use of. His virtue's but a commodity now, as it should be. Let's have the next.

By Fuck! This has got me hot and no mistake! To see them like cattle. The very concept of «freedom» burned from their minds.

This is only the beginning of it. I fancy there will be electronic tagging of newborns next and banks of dna fingerprinting files. All in the name of «law and order». It's important to know exactly where one's property is and what mischief it's getting up to.

Grant Morrison, *The Invisibles: say you want a revolution*

Selv turbulensen i mitt kjærlighetsliv skal brukes som en markedsføringsarena. Som i Futurama-episoden A Fishful of Cash, der subjektene drømmer blir sponset og brukt som reklamespot.

Om å konkludere

Det er ikke sikkert at tankerekken(e) i denne teksten vil oppleves av leseren som ferdig(e), og det er de ((forhåpentligvis) sannsynligvis) heller ikke. Men, selvfølgelig, det er jo en av de deilige egenskapene ved kunsten. At man ikke trenger å konkludere. Det er viktigere å slenge ut noen tråder som en betrakter kan plukke opp, nøste opp, flette sammen. Whatever.

Et ord som nesten rimer på konkludere, det er: kalkulere. Det rimer faktisk nesten både når man tenker enderim og allitterasjon.